Ч. 259. Субота 15 (28) падолиста 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Справа такси войскової. — Авантура в парляменті. — Буча в угорскім парляменті і виступлене ґр. Апонія з лїберальної партиї. — Студентскі непокої в Києві).

На вчерашнім засїданю палати послів предложив мінїстер краєвої оборони проект закона в справі зміни такси войскової. Після того проекту найнизші катеґориї такси войскової 2, 4 і 6 корон, мають бути знесені. Впрочім нова такса буде подібно як податок особисто-доходовий визначувала після висоти доходів і висоти згаданого податку. Мінїстерство скарбу прелїмінує дохід з того на 2,700.000 корон.

По відчитаню пильного внесеня пос. Катрайна, жадаючого як найскоршого залагодженя провізориї буджетової, зажадав пос. Фресль вибору окремої комісиї для нагани для посла Штайна, котрий на оногдашнім засїданю крикнув до Фресля: Віддайте годинник, котрий укралисте в білградскім конаку. Президент повідомив, що по засїданю зарядить вибір комісиї. По сім вела ся дальша дискусия над бесїдою президента мінїстрів. Насамперед промавляв пос. Форшт, котрий сказав, що справа вже рішила ся в користь Угорщини, отже нема небезпечности, щоби Австрия упала; але она повинна станути на власних ногах і трактувати свої народи однаково справедливо. Засада, якої держить ся др. Кербер, що без призволеня Нїмцїв не може бути справедливости, мусить упасти. — Пос. Менґер полемізував з Форштом і заявив, що вся одвічальність за теперішні сумні відносини спадає на Чехів. — Наконець промавляв ще пос. Кльофач, котрий доказував, що для Австриї був би найлїпший федеративний устрій. Чехи — казав він — повинні станути яко союзники побіч Мадярів і разом з ними вести борбу против нїмецкої ґеґемониї. На тім закінчено дискусию, а при кінцї засїданя вибрано комісию для нагани. З галицких послів вибрано до неї Гнївоша, Грека, Довжаньского і Дулембу. — По засїданю прийшло на кульоарах до великої авантури. Там прийшов був журналїст др. Мандель, котрий оповідав Штайнови о крадежи, якої допустив ся Фресль в Білградї в королївскій палатї; він мав станути за сьвідка перед комісиєю для нагани. Посли Фресль, Сеґналь і Кльофач побачивши Мандля, приступили до него і розпочали з ним сварку. Від сварки прийшло до бійки, в котрій згадані посли дуже побили Мандля, але й він мав котрогось з них сильно ударити.

Тіша додержав слова і взяв ся до обструкциї, щоби їй конець зробити. На вчерашнім засїданю поставив пос. Подманїцкий внесене, щоби що дня відбували ся два засїданя, рано і в вечер а президент палати заявив, що поставить то внесене на порядку дневнім нинїшного засїданя. На то підняла опозиция страшну бучу. Горват кричить: Президент то бандит! Ми вас викинемо звідтам!... — В палатї робить ся страшенний крик і посли мало що не бють ся. По довгій перепалцї заявляє ґр. Апоній, що внесене Подманїцкого противить ся реґулямінови і він длятого виступає з лїберальної партиї.

З Петербурга доносять, що в Києві прийшло було дня 16 с. м. до великих непокоїв серед студентів. Того дня припадали роковини страченя київского студента Балмашева, убийника мінїстра Сіпяґіна. Кількасот студентів зібрало ся того дня в унїверситетї і зробили там велику бучу. Полїция арештувала 29 студентів. Того самого дня демонстрували і студенти полїтехнїки і з червоними хоругвами та портретами Балмашева впали до авлї, де відсьвяткували память страченого. На другий день відбули ся збори студентів, на котрі запрошено також ректора. На тих зборах домагали ся студенти усуненя декана і професора Сворікіна і професора Ломоносова.

Том-пачкар.

(З француского — Марк. Превоста).

Цїла та побережна околиця від Дункерки до Фірне, подібна до пісковатої пустинї, котра колись мусїла зазнати якогось напрасного, внутрішного потрясеня: піскові види творять тут ланцух горбків, вивози, вирви, корита висохлих потоків — цїла ороґрафія на малі розміри, котрій не хибує навіть улуди омелєдців, коли блїде сонце Фляндриї окине своїми проміннями лискучі шпилї... А море Північне пожирає ту гористу Сагару — то Північне море, анї так голубо-синє як Середземне, анї таке зеленковате як Океан, лиш сїре в жовтї, чорні і синї смуги, ще більше понуре як сумне небо, що розпростирає ся над єго филями.

Кілька кроків від берега нема вже нї одної стежки; стїни піску закривають море, нїчо не вказує прохожому дороги і коли хто вибере ся в ті сторони без бусолї і без провідника, напевно заблудить. Перед кількома лїтами досьвідчив я того на собі. Я вийшов з Розендель коло 4 години по полудни, вибираючи за цїль проходу стару церков, котрої вежу видко було по другій сторонї бельґійскої границї. В міру того як я ішов в долину, вежа ставала чим раз менша і менша, аж вкінци цїлковито зникла. Помимо того ішов я дальше, стараючи ся лише зійти з простого напряму; але треба було обходити горбки і вирви і уйшовши кілька кільометрів, я вже не знав, де єсьм.

Чи знаєте ту зимну дрож, що переймає чоловіка на скрізь, коли ідучи самітно незнаною єму околицею через гори або лїси, каже собі з надходячою ночию, що заблудив? То не страх з него говорить, бо не грозить єму нїяка небезпечність; однако то якесь посвоячене чувство, зроджене з пересьвідченя о неможливости успішного дїланя в самотї, з напрасної потреби бачити, чути, дотикати ся таких, як він людских єств. Та також непевність того, що буде, непевність будучого спочинку, непевність даху над головою і ліжка... Я мав аж надто нагод запізнати ся з тим чувством і роздумувати над ним, блукаючи ся по надморских флямандских горбках та глядаючи притулку або людского єства...

Пітьма вже від давна залягла гори і піскові долини, коли нагле на сто кроків перед собою побачив я мале сьвітло — мигаюче і блїде — подібне до того, яке добачило семеро дїтий в байцї Берольта.

Кілька хвиль пізнїйше стукав я до двериий дому, помальованого на синьо, під соломяною стріхою, з вікнами завішеними білими заслонами, дому, яких бачить ся так богато, розкинених в приграничнім флямандскім селї. Чоловік високого росту, з поважним лицем, сивіючим волосєм, одїтий з мисливска в вовняне одїнє і чобoти, вийшов менї отворити двері.

— Добрий вечер, пане! — сказав менї на привитанє.

— Даруйте — відозвав ся я — що вас непокою... Я заблудив і хотїв би довідати ся, де я?

Чоловік уступив на бік, аби мене впустити до середини. Я увійшов до великої комнати з камінним помостом, дуже чистої, заосмотреної гладкою дубовою обставою, як в голяндскій кухни. Двері до сусїдної комнати були прихилені.

— Ви тут в домі Вер-Букета, як єго називають, пане — сказав мій господар. — Я єсьм Михайло Девахтер. А село тут побіч, Фордхайкт.

— В Бельґії.

— У Франциї... На самій граници.

— Далеко звідси до Дункерки?

— Буде яких девять кільометрів.

— Чи в Фордхайкт буду міг наймити конї до Дункерки?

— О так!... певно.

Я цїлком не мав охоти зачинати на ново много проходу, особливо в темну ніч. Впрочім в селї певно не розуміють добре француского язика. Отже я спитав:

— Не могли-б ви мене завести до Фордхайкт і помогти в винайденю коний?

Чоловік хвильку надумував ся. Відтак сказав:

Новинки.

Львів дня 27-го падолиста 1903.

— З ц. к краєвої Ради шкільної. Ц. к. краєва рада шкільна затвердила вибір д-ра Казим. Виржиковского на відпоручника ради міскої до ц. к. окружної ради шкільної в Жовкві і Стан. Кнопа управителя 2-кл. школи в Завалові на представителя учительства до ц. к. окружної ради шкільної в Підгайцях; Ів. Сочиньского управителя 2-кл. школи в Давидківцях на представителя учительства до ц. к. окружної ради шкільної в Чорткові; д-ра Іл. Фішлера на представителя мойсеевого віроісповіданя до ц. к. окружної ради шкільної в Станиславові. — Ц. к. краєва рада шкільна іменувала Людв. Бенькoвского і Єр. Левицкого суплентами ґімназії Франц-Йосифа у Львові і Володим. Ковальского в II. школї реальній у Львові. — Дальше іменувала ц. к. краєва рада шкільна Мар. Поперівну учителькою 4-кл. школи народної в Залізцях і Алекс. Бабака учителем 1-кл. школи народної в Топільници. — Ц. к. краєва рада шкільна постановила будову 2-кл. школи в Копилках при помочи підмоги з фонду краєвого і ухвалила уділити громаді Боневичі в добромильскім окрузі безпроцентну позичку 2400 К на будову школи. — Ц. к. краєва рада шкільна перемінила 2-кл. школу в Бариши, бучацкого повіта на 4-клясову і 1-кл. в Петрилові, товмацкого повіта на 2-клясову.

— З „Львівского Бояна“. Дня 10-го с. м. відбули ся загальні збори товариства „Львівский Боян“, на котрих по уділеню абсолюториї старому виділови, вибрано виділ новий, який на засіданю дня 15-го с. м. уконституовав ся в сей спосіб: голова п. Ромуальд Зарицкий, містоголова Іван Біликовский, діриґент Роман Гапінчак, містодіриґент Михайло Волошин, діриґентка п. Софія Ясеницка, писар Омелян Садовский, касиер Ярослав Вітошиньский, бібліотекар Йосиф Доманик, заступники виділових: Корнило Вілобрам і п. Емілія Крушельницка.

— Загальні збори „Академічної Громади“ відбули ся в днях 8 і 15 падолиста. По справозданю голови товариства та поодиноких функціонарів, уділили збори уступаючому виділови абсолюторию. Відтак приступлено до вибору нового виділу, до котрого увійшли: Стефан Витвицкий, студент прав, голова; Володимир Домбровский, студ. фільософії. містоголова; Ярослав Гординьский, студ. фільос., бібліотекар; Адольф Мусянович, студ. фільос., касиер фонду запомогового; Михайло Тершаковець, студ. фільос., касиер фонду оборотового; Іван Боднар, студ. фільос., контрольор: Омелян Садовский, писар; Мстислав Січиньский, Іван Яримович, Роман Курбас студенти прав та М. Гринюк і Василь Чайківский студенти фільософії, виділові. Заступниками виділових вибрано: Олексу Бойцуна, Миколу Бажалука, Івана Джиджору студ. фільос. і Володимира Ґериновича студ. прав.

— Окрадені посли. Послів до ради державної, Стояловців, пп. Вілька і Бомбу обікрали оногди в вагоні Північної зелїзниці. Украдено їм зелїзничі леґітимациї і готівку, яку мали коло себе.

— Злочин чи природна смерть? Із Станиславова доносять однїй з львівских часописий: Руско-кат. пароха в Губині коло Золотого Потока, о. Стефана Гавацкого, найшла позавчера рано служба неживого в ліжку зі знаками насильної смерти. Заходить підозріне, що о. Гавацкого убито в цїлях грабіжи. Станиславівска прокураториа веде енерґічне слїдство. О. Гавацкийуходив задуже богатого.

— Грізний пожар вибух вчера перед полуднем в Перемишли. Іменно горів маґазин фарб і олїїв Маєра Ґанса при ул. Францїшканьскій. Міска пожарна сторожа по чотирогодинній тяжкій праци загасила огонь з нараженем власного житя, бо в маґазині крім инших материялїв було також богато бочок бензини і дві бочки стрільного пороху. На щастє ті бочки удало ся видобути з огню, инакше було би прийшло до експльозиї, яка потягнула би за собою необчислену катастрофу. Каменица Ґонса, в котрій вибух пожар лежить в середині найгустїйше забудованої дїльниці.

— Гураґани і громи. О дивних явищах природи в тій порі року доносять з ріжних сторін. В Німеччині в многих місцевостях лютили ся такі вихри, що всяка комунїкация була перервана. Найбільші шкоди наробив гураґан в провінциях саских і у Вестфалії. Телєґрафічні получення з Голяндиєю, Бельґією, Франциєю, Італїєю і Швайцариєю поперериванї. З Кольонії доносять, що вихри наробили там богато шкоди. В міску ґазівню ударив грім і спалив будинок. Вихор скинув з вісьмох инших будинків комини. З ріжних сторін Вестфалії доходять також сумні вісти. В Діссельдорфі і околици лили страшні дощі з блискавицями і громами, дроти телеґрафічні поперериванї, в лїсах множество дерев повириваних з корінєм. Під Клеве грім убив 2 особи. У Франкфурті над Меном лютив ся страшний гураґан, вирвав дерева, витискав шиби, перевертав телеґрафічні стовпи. На улицях була довшай час перервана комунїкация. В Пайне вихор перевернув церковну вежу і надірвав дах. Много нещастних случаїв було в Анґлії. В ріжних містах цеґли з розвалених коминів убили десять осіб. На мори потонуло богато кораблїв.

— Охрещений по смерти. В Рабі вижній, коло Нового Торгу помер дня 23 жовтня с р. богатий Жид, старий холостяк, котрий не мав у себе нікого, лише о три роки від себе молодшу, 63-літну слугу, християнку, Магдалену Станиш. Тота слуга, що в хвили смерти була поза домом, заставши свого пана небіщиком, умила его і положила на марах. Відтак розголосила, що небіщик ще жив, коли она прийшла і що она на его бажанє охрестила его. На тій основі парох в Рабі вижний відправив помершому панахиду і поховав его на християньскім кладовищи. Позаяк однакож небіщик полишив досить значне майно, отже его брат, що мешкав постійно в Парижи, зголосив ся по спадщину. Довідавши ся, що небіщика поховали на християньскім кладовищи, зажадав від властий ексгумациї тїла і похованя на жидівскім окописку. Справа оперла ся поки-що перед властями.

— Студентскі заворушеня в Київі. З Київа звіщають, що дня 16 падолиста, яко в річницю страченя убийника, студента університету, Балмашева, що убив міністра Сипяґіна, прийшло до демонстраций студентів. Вже два дни перед тим вийшла відозва, котра взивала, щоби почтити смерть революціоніста через неслуханє викладів і обхід дня 16 падолиста. І дійстно зібрала ся о 11 год. рано на університеті товпа студентів, котрі вийшли громадно до 14 салї і заповнили єї по береги. Тут виголошено мови, почім вийшли студенти на улицю, де зовсім ненадійно зорґанїзувала ся нараз демонстрация. Повільним кроком, у взірцево упорядкованих рядах рушив похід, зложений з кількасот голов улицею Володимирскою. По дорозї співано революційні пісні і підношено оклики против держави. Коло студентскої кухнї розбив ся похід. Демонстрациї старали ся перешкодити куратор, ректор і інспектор університету, однако не змогли нічого вдіяти. Коли они виходили з університету, студенти засьпівали „Вічная память“. Арештовано 29 студентів.

— Перечислив ся. В Лоди — як пише жидівска ґазета „Гамелїк“ — служила у одного пана дівчина, що з заслуженини придбала трохи грошй і купила собі державний льос за 300 рублїв. Коли жінка пана умерла, служниця лишила ся у него. По двох лїтах пан, котрий записав собі був число льосу, вичитав в ґазеті, що служниця его виграла 75.000 рублїв, о чім она не знала. Почав отже залицяти ся до дівчини і чим скорше оженив ся з нею, помимо того, що цїла родина противила ся тому. Кілька днів по вінчаню, муж виявив жінці радістну новину, що виграла великий льос. На жаль, дізнав ся від неї, що ще перед роком продала она той льос в конторі банковій, а гроші зложила в щадници, аби мати більший процент.

— Зараз.... то єсть так... то можна буде зробити. Але мусимо заждати аж верне Ґудуля.... бо тепер знаєте.... не можу вийти з дому.

В тій хвили роздав ся в сусїдній комнаті проймаючий, жалістний зойк. Михайло Девахтер побіг там. Крізь отверті двері бачив я его похиленого над ліжком і чув, як шептав по флямандски незрозумілі для мене слова.

Коли вернув мав сльози в очах.

— Маєте хорого дома? — спитав я.

Притакнув головою.

— То Том конає — сказав.

А побачивши з мого лиця, що я не зрозумів его добре, додав:

— Том, мій пес, котрого, пане, замучили стражники. Хочете его побачити?

Я притакнув. Завів мене до другої комнати і моїм очам представив ся особливий вид: великий, жовтий пес, род хорта мішанця, лежав на постели. За правим ухом видко було запеклу кров; одну з передних лап мав немов відтяту, а зранену ногу обвинену закровавленою шматою. Боками робив напрасно, скоро. З язиком напів вистаючим з поміж зубів, з примкненими очима, хорчало бідне звіря.

Михайло Девахтер наблизив ся до него, поцїлував в морду і сказав:

— Злодії! Заплатять менї за него!

Ми вернули до першої комнати. Господар взяв циновий збанок з шафи, поставив дві склянки на столї і наповнив їх чорвонавим пивом.

— Заки, пане, діждемо ся Ґудулї — сказав вказуючи менї крісло — напємо ся по скляночці. А може ви голодні? Маю лиш хліб і масло, знаєте?

— Дякую. Радо напю ся, але їсти не хочу.

— І закурите? Маєте тут добру люльку — тим можу похвалити ся — і тютюн, до котрого не скоро доберуть ся стражники.

Закуривши люльку, засїли ми до стола з склянками перед собою. Михайло Девахтер сидїв якийсь час мовчки. За примкненими дверми чути було жалістні зойки бідного Тома.

— Той пес, пане.... — промовив знову господар — чи увірите, вернув з Дункерки, куди заволікли его стражники, сам з відтягою лапою і двома кулями за ухом. Злодії! Знущати ся так над бідним сотворінєм! Але.... перший, до котрого прицїлю ся!...

Випив склянку пива відразу, відтак імовірно аби зробити полекшу своєму смуткови, відозвав ся:

— Пять лїт з нами працювало то зьвіря. Вам, пане, можу то сказати, бо ви не нужденний стражник — ми займаємо ся перепачковуванем кружева, сірників, тютюну з Бельґії до Франциї. Мала, яку небавом побачите, нині саме в дорозї по тютюн. Добрий то кусник хлїба, хоч тяжкий.

— А якже вам Том помагав? — спитав я. — Чи стояв на чатах?

— Видко, що ви не тутешні, пане — відповів Михайло Девахтер. — Такі пси, як Том, знаєте, вправляє ся від маленькости до подорожи з Бельґії до Франциї. Відтак учить ся їх утїкати перед стражниками в той спосіб, що убираю ся в мундур тих дармоїдів і бю бідного пса. Кілько разів надїваю мундур, тілько разів пес битий. Наслїдок того такий, що пізнїйше на вид зелених штанів утїкає, як лиш може найскорше ...

— І той пес носив тютюн?

— Тютюн, полотно, всьо, що хочете. Том, пане, зарабляв нераз три франки денно, як чоловік. Ті злодії приучують також пси до погонї за нашими; але Том мав добрі ноги і нїякого пса не боявся. Лиш куля була скорійша від него....

Жалібнїйше зойканє перебило бесїду Девахтера. Встав скоро, пійшов побачити конаючого пса і вернув, говорячи придавленим голосом:

— Не потягне вже довго, бідний псище.

— Але — спитав я — звідкиж така лютість тих стражників.

Михайло потряс головою.

— Ах, знаєте, їм розходить ся о нагороду!... Коли їм удасть ся зловити такого пса, відсилають контрабанду до цлового уряду, там, до Франциї і долучають до протоколу лапу бідної зьвірини. За те дістають нагороду: двай-

Телеграми.

Відень 27 падолиста. По вчерашній авантурі журналіст др. Мандль визвав послів Кльофача і Сегналя на поєдинок.

Будапешт 27 падолиста. Крім ґр. Апонія виступило з ліберальної партиї ще 23 послів, поки ще не утворять они окремої партиї.

Петербург 26 падолиста. Туча і вилив Неви наробили страшної шкоди. Цар жертвував для потерпівших від повени 10.000 рублів

Рим 27 падолиста. „Tribuna“ заперечує чутку о замаху у Франциї на поїзд, котрим їхала королївска пара. — З причини розрухів студентских замкнено університет.

Софія 27 падолиста. Вчера о 1 год. 25 мін. в ночи дало ся чути сильне землетрясенє з підземиним гуком. В монастири Ріло попукали мури в многих місцях. Трясенє землї повторило ся 35 разів.

Надіслане.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 10 сот.
2. Замкненя місячні 2 штуки . . „ 5 „
3. Інвентар довжників . аркуш „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ удїлів . . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . . „ „ 10 „
7. „ лїквідацийна . „ „ 10 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 10 „
9. „ удїлів членьских „ „ 10 „
10. Реєстр членів . . . . . „ „ 10 „
11. Зголошеня о позичку штука по 2 „
12. Виказ умореня позички „ „ 2 „
13. Асиґнати касові . . . . „ „ 1 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 І. поверх.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1903 після середно-европ. часу.

Зі Львова

посп.	особ.	
відходить		**День**
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольсго лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави рускої
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·—	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Залїщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що недїлї)

До Львова

посп.	особ.	
приходить		**День**
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова. Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Залїщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
		Ніч
	10·—	З Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Залїщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава

ЗАМІТКА. Пора нічна від **6** г. вечером до **5** г. **59** м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

цять, трийцять франків. Імовірно спішилось їм сим разом, або може гадали, що пес вже не жиє. Досить, що Том вернув нинї рано на трех лапах.

Дали ся чути чиїсь кроки за порогом.

— То Ґудуля — сказав Девахтер.

Увійшла дївчинка високого росту, білява, налякана. З лиця не можна було пізнати єї віку. Розмавляючи з вітцем по флямандски, глядїла на мене з недовірієм. Обоє пішли зараз до Тома.

Я чув, як Ґудуля плакала. Жіночі сльози мають в собі щось так переймаючого, що я сам почув ся зворушений смертию вірного пса.

Появила ся Ґудуля, обтираючи собі очи; за нею увійшов Девахтер і сказав:

— Ходїть, пане. Заведу вас до Фордзайкт і поможу наймити конї до Дункерки.

* * *

Ми пійшли стежкою поміж горбками і вскорі опинили ся на гостиници, що вів до села. Я ішов побіч мого провідника мовчки і гадав о нещастній пригодї бідного зьвіряти, котрого зойки чув я ще перед хвилею, а єго самого бачив на ліжку, як чоловіка, в окруженю людий, що плакали по нім, як по близькім свояку. Стануло менї перед очима цїле житє бідного Тома. Я бачив єго як новородка, що трясе ся з зимна, з прижмуреними очима, з писочком притуленим до матери; відтак як щеняка веселого а боязливого; вкінци як дорослого пса, приученого бичем до утечі перед стражниками, з тютюном привязаним до хребта.... Уявляв я собі польованє, шалену погоню по вертепах, стрічу з ворожими псами. Цїла поезия небезпечностий, борб, підступів. Така була істория пса-пачкаря аж до того траґічного дня, коли поцїлили єго дві кулї і єму відобрано контрабанду та відтято лапу. Всьо то бачив я аж до послїдної хвилї, аж до страшного повороту Тома, що волїк ся на трех лапах до дому свого пана.

* * *

І я роздумував над тою загадочною душею зьвірят, що може бути відбиткою наших пристрастий, наших пожертвовань, підступів, відваги, що велить їм дїлати, бороти ся, терпіти з нами — без користи для себе — виключно лиш для нас.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).